

Kövi Csaba

A CSAPOZÁSBAN AZ ÉRZÉS A FONTOS

Baudentisztl Ferenc

Kis túlzással már a védjegyének számít a csapozás, amit – ahogy magát az asztalosságot is – önerőből, könyvek és az internet segítségével, meg persze sok-sok tanuló pénz megfizetése árán sajátított el. A tervezésnél, s persze a gyakorlati kivitelezésnél is a saját életérzését próbálja formába önteni. Most azonban azt is tervezi, hogy három éven belül egy ácsrobotot is munkába állít, így akár sorozatgyártott termékeket is forgalmazhatna. Az Új-Zélandot is megjárt Kövi Csaba portréja következik.

Már kétévesen is szobrot akart farag-
ni, ezzel szerette volna meghálálni
a műtétet végző doktornak, hogy
segített rajta. Az önálló barkácsolásra
azonban még pár évet várnia kellett,
de akkor már előszeretettel használta

anyai nagyapjának szerszámaint és
faanyagait. –Az alkotási vágy mindig
is mozgatott, a tanulmányaimban
azonban csúnyán elhajlottam –
mesélte a Budapesten élő Kövi
Csaba, aki informatikai szakközép-

iskolában folytatta tanulmányait.
– Ezzel gyakorlatilag a bátyámat
követtem, mert azt gondoltam, ha
szeretek számítógépen játszani,
akkor majd képes leszek ilyen játé-
kokat is fejleszteni. A programozás

azonban nem az én világom, így inkább a grafikában találtam meg az informatika szépségét. Igen ám, csakhogy színtévesztő vagyok, így viszonylag hamar tudatosult bennem, hogy ebben a szakmában sem tudok majd érvényesülni. A technikai képesséssel együtt középiskolában töltött hat esztendő elvesztegetett idő volt az életemben és zsákutcába vitt. Ha újra kezdeném, faipari szakközépiskolába sem mennék, mert a tapasztalataim ezen a téren nem kedvezőek. Dolgoztam olyan asztalosműhelyben, amely az egyik szakiskola külső műhelye volt. A totális érdektelenség tükröződött, amely arról is mindent elárult, hogy milyen Magyarországon a kétkezi munka megítélése.

Miután Csaba projektmenedzser végzettséget szerzett a műszaki főiskolán, s próbálkozott többféle munkával is: épített utat és hidat, de dolgozott tolmácként is egy mérnök mellett Koszovóban. A történetben azt emelnék ki, mikor egy

kerékpárszervizben való szerelésbe beleunva úgy döntött, hogy a hobbiként űzött asztalosságot helyezi előtérbe, s nem csupán önmagának alkot otthon akkor komolyan tűnő, mégis egyszerű dolgokat. – Elhelyezkedtem egy asztalosműhelyben, ahol hatalmas csalódásként éltem meg, hogy az általam megvetett bútorlapokkal dolgoztak. Váltottam is gyorsan egy másik műhelybe, ahol szakmailag nem volt probléma, de az egyik tulajdonos viselkedése számomra elviselhetetlen volt. Miután onnan is eljöttem, az egyik barátom éppen egy lakásétterem nyitásában gondolkodott, melyhez szüksége lett volna két amorf alakú szekrényre, meg egy bővíthető, tízfős étkezőasztalra. Ez volt az első megbízásom. Ehhez leköltöztem Győrbe, a keresztanyámék pincéje ugyanis ideális műhely volt. Ráadásul, akkor az egyik unokatestvérem éppen munka nélkül volt, így ketten belevágtunk. Szerény volt ugyan a géppark, de a minimál felszereltség

Kövi Csaba

ellenére is elvégeztük a munkát. Nagyon sokat tanultam a közel másfél hónapig tartó munkából. Ám nemcsak az volt emlékezetes, ahogy készültek a bútorok, hanem az is, ahogy leszállítottam. Az egyik

szekrény a kocsi csomagtartójában volt, a másik a jármű tetején, s közben iszonyatos szélvihar volt, így aztán igencsak izgalmas volt, mire nagyjából kilencvenes tempóban Győről Budapestre értem. Fantasztikus érzés volt megérkezni, de az is, hogy a megrendelő elégedett volt. A második megrendelés a bátyámtól érkezett, neki egy sufnit kellett építenem.

A győri időszak alatt a fővárosban elvégzett egy faipari OKJ-képzést, melyre elsősorban a papír miatt volt szüksége, hogy azzal vállalkozást tudjon indítani. Ezt a pár hónapos oktatást szakmailag nem tartotta hasznosnak, a kapcsolatok terén azonban mindenképpen. – Miközben a testvéremnek építettük a tárolót, véget ért egy hosszú kapcsolatom, s mivel anyagilag sem jöttünk ki túl jól, egy ideig szüneteltettem az asztalosipart, s visszamentem a nagyberuházásokhoz. Először a Népliget alatt húzódó tehermentesítő csatorna építésénél dolgoztam projektmenedzser-asszisztensként, majd a Budapest–Esztergom vasútfelújításon a Piliscsaba és Esztergom közti szakaszon épített vasúti átjárók projekt követését és minősítési dokumentációját intéztem. Itt határozott idejű volt a szerződés. Azt az irodában mindenki tudta, hogy szeretek a fával dolgozni, s az egyik kollégám meg is bízott egy pavilon elkészítésével. Így amikor a szerződésem lejárt, már pontosan tudtam, hogy mit fogok csinálni. A munka elkészítésében az egyik legjobb barátom segített, aki akkor éppen munka nélkül volt. Talán furcsán hangzik, de megfelelő géppark és szerszámok nélkül is a legjobb választásnak a tradicionális csapozott szerkezet tűnt. A végeredmény nem lett hibátlan, de a mai napig büszkén vállalom, s alig várom, hogy valaki azt mondja nekem, ő is akar egy

ilyet, hogy a mostani tudásommal is elkészíthessem. Életem egyik legjobb hónapja volt. Az egyik legközelebbi barátommal mi lehettünk a „kemény asztalosok”, esténként meg „nyomtuk a játékokat” a számítógépen.

Miközben Csaba a pavilont építette, már megvolt a repülőjegye Új-Zélandra. Ez 2014-ben történt. – Nagyon készültem erre az egy évig tartó útra, mert korábban két külföldi lehetőségem is meghiúsult. Még a főiskolai időszak során lett volna lehetőségem Seattle városában tölteni a szakmai gyakorlatomat, de az utolsó félévemben a mindössze heti öt órára sem engedték a távoktatást. Nem sokkal ezután egy New York-i asztalossal leveleztem, aki szívesen fogadott is volna, ám életem első komoly kapcsolatában élve, hallgattam a barátnőmre, aki tartott attól, hogy a távolság tönkreteszi a kapcsolatunkat. Maradtam, három hónap múlva viszont szakítottunk... Visszatérve Új-Zélandra, az egyik barátom ösztönzött arra, hogy tartsak vele. Motivált a lehetőség, az utazással nagyon jó döntést hoztam. Asztalos végzettséggel már itthonról kerestem munkát. Tíz évvel ezelőtt Christchurch városát erős földrengés

rázta meg. Az épületek 30 százalékát bontani kellett, a munkálatokkal még a mai napig sem végeztek. Egy szó, mint száz, munkaerőre ott szükség volt, pillanatok alatt el tudtam helyezkedni. A Holiday Work Visa, amivel kimentünk, egy speciális beutazási és munkavállalási engedély, melyet elsősorban az agrárparban jelentkező munkaerőhiány kezelésére találtak ki. A vízum azonban nem korlátoz abban, milyen munkát vállalhatsz, viszont csak határozott idejű szerződéseket köthetsz, maximum 3 hónapra. Új-Zéland egy teljesen más világ. A szakmunkásokat megbecsülik, s a képzés is sokkal komolyabb. Elég meglepő volt ezzel szembesülni. Az első 3 hónapos munkaviszonyom egy könnyűszerkezetes házakat építő cégnél volt. Nagyon jó csapatba kerültem. Vannak kollégák, akikkel azóta is tartjuk a kapcsolatot. Szerencsém volt, mert a 3 hónap alatt 2 házat is pont befejeztek, így jelen lehettem a végső simításoknál. Az egyik ilyen projekt közvetlenül a tengerparton volt, így már önmagában a környezet is fantasztikus volt. Nagyon sajnáltam, hogy csak 3 hónapig maradhattam. Említésre méltó még az

egy év alatti utolsó munkahelyem. Itt egy átlagos asztalosműhelyben dolgoztam, de már első projektként egy „restaurálási munka” talált meg. A megrendelő háza sajnos annyira megsérült a földrengés során, hogy bontani kellett. Viszont ő pontosan ugyanazt az épületet építtette vissza. Az eredeti lépcsőt is megmentették, így az visszakerülhetett az új házba, ezen felül színes katedrál- és ólomüvegeket is sikerült kimenekíteni, ezeket kellett az új nyílászárókba visszatenni. Előtte soha nem építettem még nyílászárót, ha csak a bátyám sufnijának ajtaját nem számolom. Hárman dolgoztunk az ablakokon, s nekem mindent meg kellett tanulnom, ott helyben. Amire igazán büszke vagyok, az egy cca. 4 m széles és 2 m magas ablak, ahol a profilokat nekem kellett megtervezni, mert a szabványosított méretekkel nem fértek volna be az eredeti üvegek. Csaba után a jelenlegi párja is kiutazott, vissza viszont már hárman érkeztek, mivel a barátnő akkor már közös gyermeküket hordta a szíve alatt. – Ez új helyzetet jelentett

a család életében, ahogy a saját életemben az, hogy itthon mindenképpen vállalkozni akartam. A kinti tapasztalat megerősített abban, hogy céghez csak külföldre mennék el dolgozni. Az új-zélandi lét arra is rávilágított, hogy milyen fontos a közösségi élet. Eszembe jutott, hogy Magyarországon mennyire hiányoznak azok a közösségi műhelyek, ahol normális áron nagy és jó gépekhez lehetne hozzáférni, az pedig már csak a hab lenne a tortán, ha ezen felül ott még faanyagot is lehetne vásárolni, meg oktatási céllal az érdeklődőknek kurzusokat szervezni. A pavilont építő barátommal meg is alapítottunk egy közösségi asztalosműhelyt.

Amennyire jó volt az ötlet, annyira rossz a helyszínválasztás. A Mór-icz Zsigmond körtéri kiszemelt helytel az volt a gond, hogy fölötte hangstúdió működött. Ez nem volt ideális párosítás. A gyanúsán olcsó Ráday utcai pincehelyiséggel csak a nyitás előtti nap derült ki, hogy mi is a probléma. Egy felhőszakadás után vált egyértelművé, hogy az

esővíz-elvezető csatorna dugulása miatt a pince egy kiadós esőzést követően mindig víz alá kerül. Szerencse volt a szerencsétlenségben, hogy a festés miatt a műhely közepére voltak összetolva a gépek, melyek a bakhátas padlózatnak köszönhetően szigetként emelkedtek ki a vízből, így úszva meg az úszást. Így aztán onnan is el kellett jönniük, pedig már az alapozó kurzusokat megtöltötték az érdeklődők.

– Ezt követően úgymond normális asztalosműhelyként működtünk, majd a tevékenységünket inkább a hétvégi házunkban folytattuk, mert olyan sokat dolgoztunk külső helyszíneken, hogy a műhelynek már nem nagyon volt értelme. Ebben az időszakban építettünk a bátyámnak egy nagyon nagy, csapozott autóbeállót. Közösségi élmény volt összerakni a közösségi médiában sikert aratott építményt. Az egy dolog, hogy életem legnépszerűbb Facebook-posztja lett a fotó, ennél is fontosabb, hogy hozta magával az újabb megrendeléseket. Idén belsőépítészeti munkákkal, s a házfelújításhoz kapcsolódó kültéri

feladatokkal is foglalkoztunk, melyek komplex és egyedi feladatokat egyaránt igényeltek. Emellett autóbeállókát is készítettünk, most pedig egy kerti pavilon megépítése jelent egy komolyabb projektet. De az igazán nagy falatot az jelenti, hogy az egyik asztalos barátomhoz „betársultam”, mivel egy olyan nagy projektet nyertek el, melynek feladatait egyedül nem tudnák megoldani. Mindez nem csupán azt jelenti, hogy 2023 elejéig be vagyok táblázva, de azt is, hogy a tervezett svájci kiköltözés, vagy az esetleges új-zélandi visszatérés is tolódik. Két gyermekkel

nehéz meghozni egy ilyen döntést, de azt érzem, hogy belefáradtam a vállalkozásdiba, ahogy abba is, hogy minden rám maradt. Külön rákérdeztünk arra, hogy a csapozásos megoldás mitől vált szinte a védjegyévé? – Szerintem ebben igazából csak az érzés a fontos. Jó ránézni és azt érzed, hogy ez a természetes. Nem erősebb, mint a modern kötőelemek, sőt... Rádásul ez a megoldás sokkal lassabban is készül, mégis van romantikája. Nem véletlen, hogy az angolszász országokban ennek nagy hagyománya van. A beszélgetés végén Kövi Csaba elgondolkodott azon, hogy néhány dolgot talán másként csinált volna, de a középiskola-választást mindenképpen. – Lehettem volna inkább képzőművész, hiszen mindig is szerettem rajzolni. Ahogy most is. A tervezésnél sem csinállok mást, mint hogy a gondolataimat ültetem át a papírra. S ezzel együtt egy életérzést is, amely mindig tetten érhető a terveimben, s általában találkozik a megrendelő életérzésével is. A jövőben azt tervezem, hogy a vizualizációhoz a legmodernebb technikát hívom segítségül. A látványterveket olyan szinten lehet interaktívvá tenni, hogy például egy pavilon esetében modellezni lehet, miként viselkedik szélben, esőben, vagy éppen hogyan néz ki éjszakai

fényben. A belsőépítészetben is hihetetlen lehetőséget kínálnak a tervezőprogramok. A jövőről szólva azt még mindenképpen szeretném megemlíteni, hogy szeretnék egy halom részfeladatot kiszervezni, a csapozott ácsszerkezetek terén pedig tovább fejlődni. Mindezekhez azonban olyan (szak)emberekre lenne szükségem, akik akarnak és hajlandóak tanulni. Három éven belül egy ácsrobotot is szeretnék üzembe állítani, s ennek köszönhetően, akár sorozatgyártott termékeket is forgalmazni. Egy tervezőiroda létrehozásán is gondolkodom, szóval bőven vannak terveim. ■

IFBG
FILTER

Ipari Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.
2234 Maglód, Wodiáner Ipari Park
Telefon: 06 29/526 100,
Fax: 06 29/526 110.
Mobil: 06 30/977 8094, 06 30/378 9906
E-mail: ifbg@ifbg.hu
www.ifbg.hu

ASZTALOSÜZEM SZŰRŐBETÉTEI

- **ANDREAE papírlabirint szűrők többféle változatban**
- **üvegszálás szűrők (oldószeres, vizes festékekhez)**
- **zsákos szűrők**
- **finomszűrők**
- **csiszolatpor-megfogó szűrők.**

Szűrőt házhoz szállítva akár 1-2 napon belül!

